

[Socialministeren.]

forslag til lov om udskydelse af revision af lov om forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende.

Bestemmelserne om behandling under særforborg af talelidende findes i forsorgslovens §§ 66, 69 og 257, idet §§ 66 og 69 omhandler statens forpligtelser i tilfælde, hvor behandlingen finder sted på et af statens institutter for talelidende, medens § 257 omhandler forsorgen i tilfælde, hvor behandlingen sker ambulantly uden for et taleinstitut efter henvisning fra vedkommende institut.

Som det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, blev der ved lov nr. 197 af 11. juni 1954 gennemført væsentlige ændringer i bestemmelserne om den ambulante behandling af talelidende uden for taleinstitutterne, idet staten fra kommunerne overtog udgifterne ved denne behandling samtidig med, at den tidligere bestemmelse om, at hjælpen kun ydes i trangstilfælde, blev ophævet. Det blev endvidere bestemt, at de således ændrede regler skulle finde anvendelse også for sværere tilfælde af ordblindhed og læsesvaghed.

Under sagens behandling i tinget i 1954 var man opmærksom på ønskeligheden af en nærmere afgrænsning af denne undervisning under særforborgen i forhold til folkeskolens særundervisning, og det blev som nævnt i bemærkningerne til det nu foreliggende lovforslag fremhævet, at alt, hvad der kan overføres af undervisning til den almindelige folkeskole, bør overføres, idet særforborgen kun bør tage sig af de svære tilfælde.

Folkeskolens særundervisning har siden da været inde i en stærk udvikling, men de endelige retningslinjer for gennemførelsen af denne undervisning vil først kunne tilrettelægges, når det af undervisningsministeriet i august 1955 nedsatte udvalg vedrørende særundervisning har afgivet sin betænkning.

Under disse omstændigheder vil det ikke i dag være muligt at nå frem til den klarhed over afgrænsningen mellem særforbogens og folkeskolens opgaver, der er en forudsætning for, at forsorgslovens bestemmelser om forsorgen for talelidende og ordblinde kan finde deres endelige formulering. Jeg har derfor fundet det rigtigst at fore-

slå, at den i § 2 i loven af 11. juni 1954 om forsorgslovens § 257 vedrørende talelidende omhandlede lovrevision, der skulle have fundet sted i indeværende folketingsår, udskydes til folketingsåret 1960-61.

Jeg skal med disse bemærkninger tillade mig at anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.*

Som det anføres i bemærkningerne til forslaget, har vi — modsat Finland, Norge og Sverige — ikke her i landet nogen almindelig lov om udlevering af lovovertrædere til strafforfølgning eller straffuldbrydelse i udlandet.

I slutningen af forrige og i begyndelsen af dette århundrede har Danmark afsluttet udleveringstraktater med de fleste vesteuropæiske lande, herunder Finland, Norge og Sverige. Alle disse traktater fastlægger en forholdsvis kompliceret udleveringsprocedure. Jeg skal blot nævne, at begæring om udlevering skal fremsættes ad diplomatisk vej. Endvidere indeholder traktaterne visse materielle begrænsninger. Der er således ingen pligt til at udlevere egne statsborgere eller til at udlevere i anledning af politiske forbrydelser.

I praksis har der i begrænset omfang også fundet udlevering sted til lande, med hvilke der ikke er afsluttet traktat, således til Schweiz, og disse udleveringer er sket under iagttagelse af principper, som svarer til dem, der er fastlagt i traktaterne.

Ved vurderingen af den omtalte komplicerede procedure må det erindres, at antallet af udleveringer mellem Danmark og lande uden for Norden er meget begrænset. I forholdet mellem de nordiske lande, hvor udleveringsproblemet har langt den største praktiske betydning, har traktaternes procedureordning imidlertid vist sig at være for kompliceret. Såvel hensynet til strafforfølgningens effektivitet som hensynet til at undgå unødigt langvarige varetægtsfængslinger taler for, at udleveringssagerne ekspederes hurtigt, og der har derfor, navnlig i årene efter den sidste verdenskrig, udviklet sig en praksis, hvorefter udlevering mel-